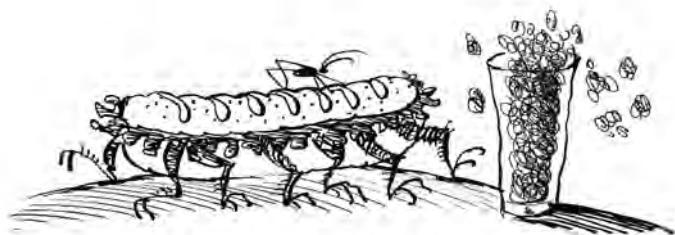

ВІННІ

й жубна фея

Вінні та Вілбер дивилися по телевізору матч із реслінгу й хрумали різні смаколики.

— Тягни його на себе! — крикнула Вінні в телевизор і зіскочила з дивана. — Ну ж бо, хапай його! — Вона різко випростала руку, хапаючи нею повітря, щоб показати борцеві, як це робиться, але, на жаль, на її шляху трапився Вілбер. **ХВИЦЬ!**

— Мур-вав!

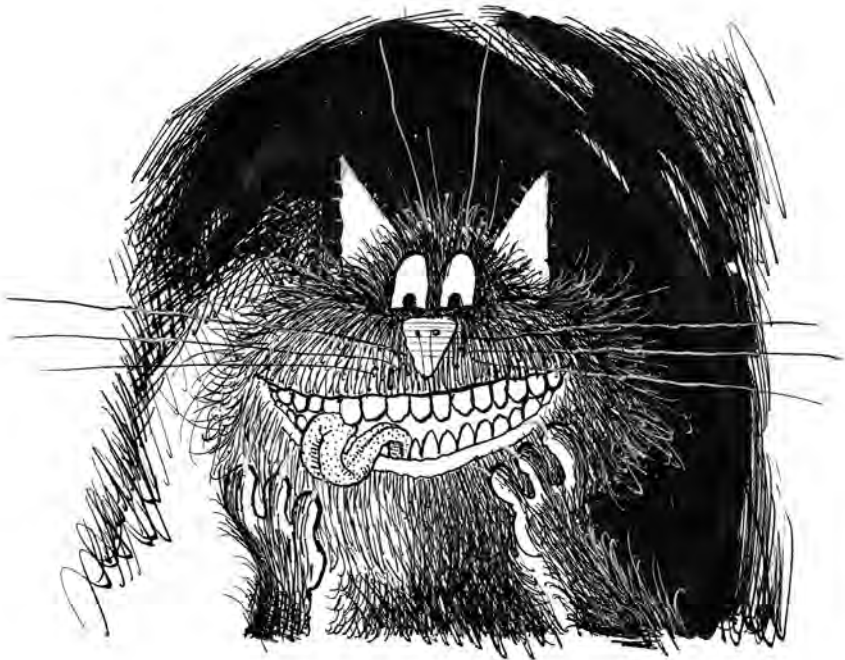

Вілбер прикрив рота лапою.
У його очах промайнула паніка.

— От дідько, Вілбере! — вигукнула
Вінні. — Невже я повибивала тобі всі
зуби?

Вілбер повільно прибрав лапу. Тоді
розтулив рота й обмацав язиком ко-
жен зуб. Усі були на місці.

— Слава смердючому сиру! — полегшено зітхнула Вінні. — Відвезти тебе на огляд до стоматолога, містера Свєрдлінкса?

— Мур-вав-вав-вав! — відповів Вілбер, дременувши на штору, щоб не датися до рук.

— Гаразд, гаразд! — заспокоїла його Вінні. — Але будь обережний: зуби можуть хитатися. Краще посьорбай крізь соломинку смачного черв'ячкового пюре та смузі з жаб'ячої ікри. А з твердими смаколиками я сама впораюся.

Вінні знову вместилася на диван.

— Підстав йому підніжку! Смикни його за чуба! — вигукнула вона, зачерпуючи слоновим нігтем дурманового соусу й укидаючи його в рот. Хрум-хрум. — Полоскочи його! — загорлала вона, беручи локричний щурячий хвостик і починаючи його хрум-хрум-хруммати.

Та зненацька вона завила: «Ум-м-м!» — і піднесла руку до рота. Вінні запхала в рот довгі пальці й витягла...

— Жуб!

— Няв! — зацікавлено глянув Вілбер.

— Що мені робити беж чього жуба? — запитала Вінні, оглядаючи зуб. — Мені потрібен чей жуб! Я беж нього не можу нормально говорити! Я жараж шхожа на одного іж тих борчів у телевіжорі! І я помру ж голоду. Що таке?

Вілбер торкнувся Вінні, пропонуючи їй соломинку.

— Ні! — завила Вінні. — Я не хочу шмоктати шмужі через шоломинку!

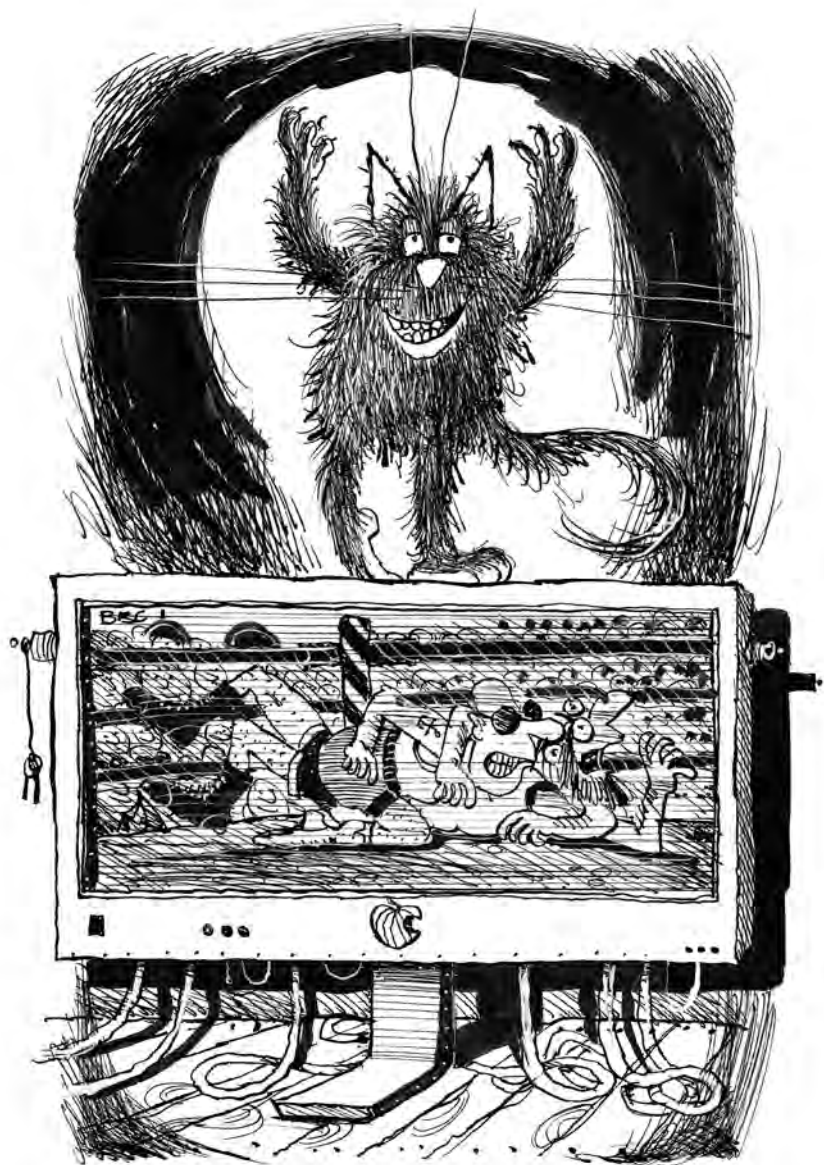

Тепер Вілбер схопив телефонний довідник і показував на номер телефону.

— Ні, ні, ні! — ще голосніше заголосила Вінні. — Я не піду до міштера Швердлінкша! Ніжащо!

Але Вілбер приберіг ще одну корисну пораду. Він затанцював навшпиньках із милісіньким виразом обличчя, склепивши передні лапи над головою.

— Та що таке? — запитала Вінні. Тоді до неї дійшло: — Ой, яшно! Ти — фея!

Вілбер радісно закивав.

— Жвичайно! — зраділа Вінні. — Я ж можу поклашти швій жуб для жубної феї, а вона виконає моє бажання. У-у-у, яке мені вибрати бажання, Вілбере?

Насправді визначитися з бажанням було легко. Понад усе Вінні зараз хотіла одного.

— Треба написати жапишку й рожповішти феї про моє бажання, — вирішила Вінні. — Де моя ручка, Вілбере?

Вінні швиденько щось нашкрябала.

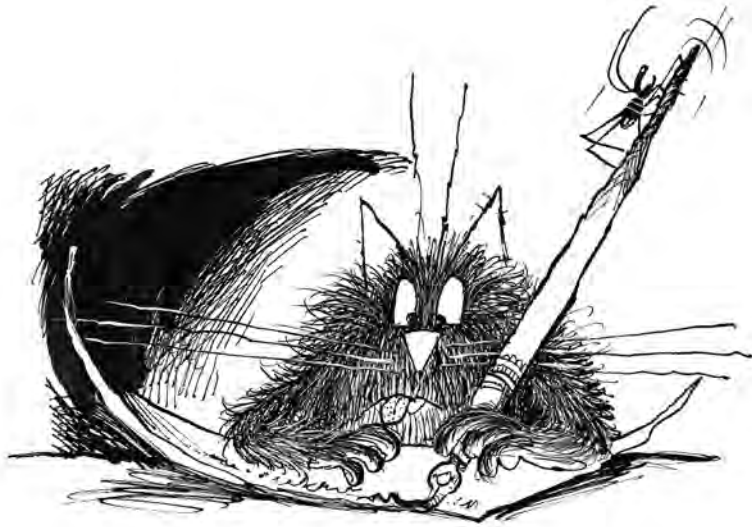
— Є! Виглядає клашно, правда?

Вілбер скривився й похитав головою.

— Ой, коте, перештань! — сказала Вінні. — Ти ж жнаєш, я не дуже вмію пишати. Прощто я думала, що фея жрожуміє. Вілбере, напишеш жапишку жа мене, будь лашка?

І Вілбер якнайкраще написав записку «від лапи». Літери були дуже крихітні — як і треба для феї. Там було написано:

Будь ласка,
подаруй Вінні
Новий зуб.
Дякую.
В. і В. 🐾

— Шолодких шнів, Вілбере, — побажала Вінні.

Уночі відьмочка прокинулася від того, що щось лоскотало її обличчя.

Вінні чхнула.

— Фу-у! — закричала вона. — Що це жа жахливий жапах?

Тоді вона знову захропіла: *хр-р-р-р, пш-ш, хр-р-р-р, пш-ш.*

Малесенька зубна фея пахла літнім вітерцем, що віє з-над росяних лугових квітів, посипаних цукровою пудрою та любов'ю. Їй ще ніхто ніколи не говорив «фу». Фея вперлася крихітними кулачками в крихітні рожеві боки. Потім вона потупала малесенькими ніжками в зеленому взутті по подушці Вінні.

Тоді фея схопила тонюсіньке пасмо із клубка волосся Вінні й підтягнулася на її сирно-білу щоку. Після цього взяла свою мініатюрну чарівну паличку і — **гуп!** — вперщила нею по свистячому, величезному, мов гора, носі Вінні.

— Га? Шо? — бовкнула Вінні, підводячись.

Фея скотилася вниз, але враз затріпотіла своїми бузковими крильцями й пурхнула туди, де на неї чекали зуб і записка.

Зубна фея присвітила собі чарівною мініпаличкою, читаючи бажання Вінні. І на її личку з'явилася маціпунька злісна посмішка. **Вжух-вжух!** — махнула мініатюрна жовта чарівна паличка, і...

Хлип!

— Га, що таке? — сказала Вінні, підносячи руку до рота. — Гей, Вілбер! Знаєш що? У мене новий зуб! Я можу вимовити: «Семеро слинявих слимаків сиділи, сьорбаючи смердючий сироп крізь соломинки!» Моє бажання збулося! Ану, погляньмо!

Вінні вискочила з ліжка й схопила чарівну паличку.

Абракадабра!

Умить спалахнули свічки, а дзеркало запрошувально заблищало.

Вінні стала перед ним у чарівливій позі. Тоді вона посміхнулася й... леле!

— Мур-вав-ш-ш-ш-ш! — Вілбер заліз під покривало на ліжку.

— Ой, дідько! — вигукнула Вінні, побачивши себе. — Що ця бісова фея на-

робила? Вона мене нагородила жахливим іклом! Оце я страшидло!

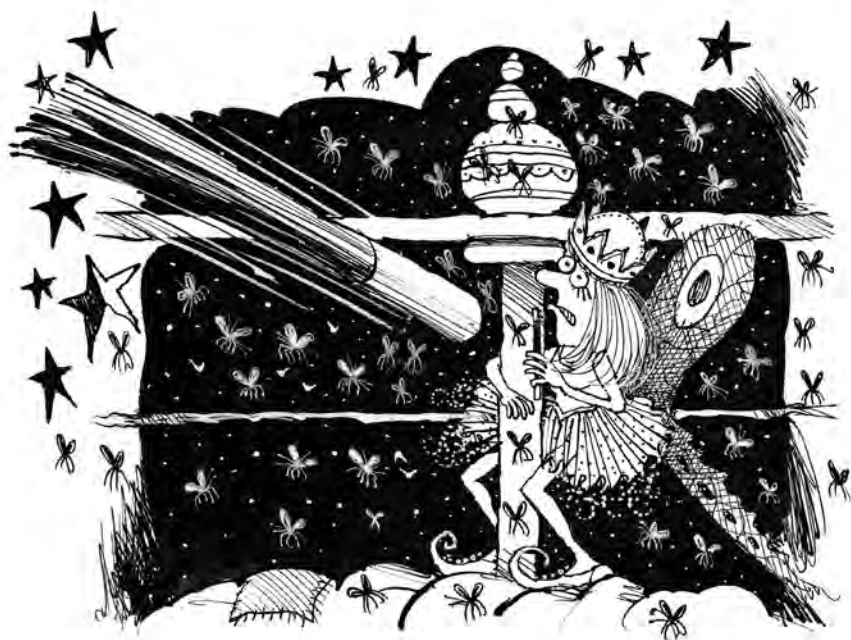

Вінні водила очима, шукаючи мерехтливу фею... і помітила її — та й досі сиділа на подушці.

— Ось вона! — верескнула Вінні й замахнулася на неї паличкою.

Абракадабра!

Умить мерехтіння навколо феї змінилося на комарине дзижчання.

Проте... **Вжух-вжух!** — махнула
куценька паличка зубної феї. І Вінні
вмить укрилася
бородавками.

Абракадабра!

Від феї запахло гноєм.

Вжух-вжух!

Шкіра Вінні посиніла.

Абра...

— НЯ-А-А-А-А-А-А-АВ! — перебив їх Вілбер. Він вистромив голову з-під покривала і знайшов те, що ховалося під подушкою. Воно було завбільшки, як зубна фея, і, може, не таким білим, яким могло бути, але Вілбер точно знав, що це таке і де йому місце. Він передав це Вінні.

— Мій зуб! — сказала Вінні. — Мій ріднесенький, любесенький зуб! Ох, *абракадабра!*

І вмить власний зуб Вінні повернувся до її рота, а ікло, бородавки та синява зникли. Як і зубна фея.

— Що ж, — сказала Вінні, затишно
вмощуючись у ліжку. — Це ще один
доказ.

— Няв? — перепитав Вілбер.

— Доказ того, що коли хочеш здійс-
нити якесь бажання, то краще вже ви-
конати його самій, — заявила Вінні.

— Ня-а-ав, — погодився Вілбер.

